

Gemeente van Christus,

Zoals u wellicht nog weet, ging de preek op Startzondag over Jesaja 1. We maken vandaag een grote sprong naar Jesaja 30. Maar opvallend is, dat het begin vrijwel hetzelfde is. Was het in Jesaja 1: "Ik heb kinderen grootgebracht en doen opgroeien, maar zij zijn tegen Mij in opstand gekomen" hier is het kortweg "Wee de opstandige kinderen" spreekt de HEERE. We zijn blijkbaar nog niet verder gekomen, wat zijn die kinderen hardleers.

En wat is er nu weer aan de hand? Nu dat lezen we, "om een plan te maken maar niet van Mij uit". Dat kan natuurlijk nooit goed gaan, als wij plannen maken zonder God erin te betrekken. Zonder Hem te vragen wat Hij er van vindt. Om aan de slag te gaan, een bepaalde weg in te slaan zonder dat Hij er achter kan staan.

Wat is het probleem? Nou het tweestammenrijk Juda voelt steeds sterker de dreiging van de grootmacht Assyrië, we hebben het dan over ca. 700vC. Koning Hizkia ziet dat zijn legers verslagen worden, dat zijn buitenste versterkingen zijn gevallen en de angst is dat Jeruzalem binnenkort zal worden ingenomen.

En wat doet men dan, men zoekt hulp bij Egypte. Zij zoeken hun toevlucht in de schaduw van Egypte (2). De hoop is dat Egypte hen te hulp zal schieten. En zo willen ze een verdrag sluiten met dat land.

Het is heel menselijk om zo te werk te gaan. Als je in het nauw zit, kijk je om je heen waar je steun kunt krijgen.

Maar dit is het punt waar de profeet zich tegen richt. Met veel woorden maakt hij duidelijk, Egypte zal je niet kunnen helpen. Zoek het daar niet. Stel daar je vertrouwen niet op. Hoe haal je het in je hoofd om je heil te zoeken bij een land waar je ooit uit bevrijd bent. Dt. 17:16 maakt duidelijk dat dit geen optie is waar staat: "U mag nooit meer langs deze weg terugkeren."

Ja de nood kan hoog zijn in je leven maar dat betekent nog niet dat je je met dingen moet inlaten die je nog verder in de problemen brengen. Dat is niet verstandig. Dat je je heil zoekt bij dingen, middelen, mensen die je niet echt kunnen helpen. Die je *valse* zekerheid bieden.

Of dat je noodgedwongen keuzes gaat maken zonder je af te vragen of God daarin mee kan komen. Dat zal alleen maar averechts werken.

Het volk wil hun probleem oplossen zonder God. Zonder rekening met Hem te houden. Zonder op Hem te vertrouwen. Erop te vertrouwen dat alleen als je met Hem je weg gaat en *Zijn* weg gaat, je geholpen kan worden en je een *begaanbare* weg gaat.

En misschien is dat wel herkenbaar voor iemand, dat je zegt die weg is niet altijd makkelijk maar dat is wel het beste.

Maar dit is dus het pijnpunt van de profeet, de pijn voor God Zelf, waarom denk je het te kunnen oplossen zonder Mij? Wie ben ik dan voor je, vertrouw je dan niet op Mij. Vertrouw je er dan niet op dat je er alleen met Mij er uit zal komen, en er doorheen zal komen?

Hoe is dat voor ons? Wat doen we als we in de problemen zijn? Als we wanhopig of bang zijn? Zoeken we dan bij de HEERE? In feite wordt in dit gedeelte ons vertrouwen op God bevraagd.

Jongens en meisjes, als er soms dingen zijn die moeilijk zijn, wat doe je dan? Je kunt er dan met iemand over praten maar ook mag je er me de HEERE over praten, Hem vragen om hulp. Je mag op Hem vertrouwen.

We bespreken dit gedeelte nu de coronacrisis weer volop is opgelaaid. En wat heeft deze tekst ons daarin te zeggen? Nee niet dat we niet onze toevlucht zullen nemen tot het naleven van de maatregelen en vertrouwen op de inzichten van de medische wetenschap. Dat is niet verkeerd integendeel.

Maar is dat het enige en het eerste waar we ons vertrouwen op stellen? Kijk dat volk dat negeert God en gaat meteen op weg om af te dalen naar Egypte (2). Hoe gaan wij om met zo'n crisis vanuit het geloof?

Het kan gebeuren dat juist als het moeilijk wordt in ons leven we *niet* de weg naar God weten te vinden. Omdat we dan zo in beslag worden genomen door de dat wat op ons afkomt. En dat we dan door de druk van de situatie te snel reageren, onze strategie bepalen en handelen zonder dat we bedenken maar God is er ook nog.

Dan we even het zicht kwijt zijn op God. En getriggerd door wat er gebeurt niet rustig te tijd nemen om zo'n moeilijk situatie met God in te gaan.

Dat is wat het volk doet, het wordt door angst overmand en die angst drijft hen niet naar God maar naar Egypte. En zoals gezegd dat is vreemd en onverstandig want Egypte is juist het land van de angst waaruit ze bevrijd zijn.

Het is voor ons een veel begaanbare weg om als ook het moeilijk is God te zoeken. En dat kost misschien meer tijd, dat vraagt misschien meer geduld maar uiteindelijk brengt die route ons meer dan we te snel onze eigen koers bepalen. In vs. 19 als ik daar even op vooruitgrijp, lezen we: "Hij zal u zeker genadig zijn op uw luide roepen: zodra Hij dat hoort, zal Hij u antwoorden"

Maar het volk heeft er geen oren naar. Ze willen niets horen wat hun plan tegenspreekt. "Het zijn kinderen die niet willen luisteren naar de wet van de HEERE " (9).

Daar zit iets in van eigenzinnigheid en hoogmoed. Het volk weet het beter dan God, weet beter dan God wat goed voor hen is. Zo kan dit gedeelte voor ons een spiegel zijn. Wil ik de dingen niet te veel op *mijn* manier aanpakken en oplossen. Zit dat niet in ons?

Ze zeggen tegen de ziensers: U *mág* niet zien; tegen de schouwers: U *mág* niet voor ons schouwen wat waar is". Zo, het is wel eerlijk wat ze zeggen maar niet fraai.

En misschien wel pijnlijk om te ontdekken voor ons. Kan het bij ons ook niet zo werken, dat je liever niet wilt horen wat jou tegenspreekt. Ook dat is heel menselijk, daar hebben we allemaal wel eens last van. Tegen beter weten in doorgaan met wat je doet, met hoe je je leven invult, met hoe je met iets of iemand omgaat. Terwijl ze dus erkennen dat die schouwers wel eens waarheid zouden kunnen schouwen.

Ja ze zeggen "spreek tot ons vleierijen, schouw bedriegerijen", zeg maar tegen ons "wijk af van de weg, keer af van het pad", ze weten nota bene dus wel dat ze fout zitten en het wordt nog een stap erger, in vs. 11 B: "Houd de Heilige van Israël van ons vandaan". Dat is wel het toppunt en hier wordt zichtbaar wat er echt gaande is.

Houd de Heilige van Israel van ons vandaan. Kan dat ook niet voor ons gelden soms, dat je eigenlijk God Zelf op afstand wilt houden. Dat je Zijn heiligheid niet verdraagt omdat Zijn heiligheid te veel van jou vraagt. Ja het is heel eerlijk wat het volk hier zegt. Maar dit gebeurt ook onder ons. Dat we God soms niet kunnen verdragen, omdat Hij niet voldoet aan het beeld dat we graag van Hem hebben. Blijf een beetje op afstand HEERE, want U komt mij te dicht bij. Wat U vraagt kan ik niet opbrengen, wil ik niet opbrengen, weg die U me wijst is me te zwaar, wil ik niet gaan. Ik wil er niet aan dat U ook *zó* bent. U Zelf bent mij te veel. Te vreemd, te anders. Inderdaad, te *heilig*.

"Spreek tot ons vleierijen, schouw bedriegerijen". Dit vind ik zelf nu een enorme aanvechting en verleiding als predikant. Dat ik u zou vleien, naar de mond zou praten, links of rechtsom. Dat ik bang zou zijn om dingen te zeggen die niet populair zijn maar wel gezegd moeten worden.

Mag ik u/jou dan één ding vragen: Als iets nodig is, bid om vrijmoedigheid voor predikanten dat ze niet aarzelen te zullen te zeggen wat naar het Woord van God is ook als dat mensen, misschien jezelf, misschien *henzelf* tegen de haren instrijkt.

Want we zouden daarmee de Heilige van Israël wel eens op afstand kunnen houden. En dat grijpt me aan, dat is erg, dat is rampzalig. Lees maar mee, vs. 12 "daarom omdat u dit woord verwerpt, op onderdrukking en bedrog vertrouwt en daarop steunt, daarom zal deze misdaad voor u zijn als een zakkende, wijder wordende scheur, in een hoge muur; plotseling, in een ogenblik, komt de breuk ervan".

Dus als je Woord van God niet wilt horen zoals dat het is, dan lijkt het een heel tijdje nog wel wat, nog wel te gaan maar ineens zakt heel de boel in elkaar. En dat geldt ook voor de gemeente. We hebben het wel eens over de *eenheid* van de gemeente, en de *opbouw* van de gemeente en dan kan dus alleen plaatsvinden als we het Woord van de Heilige van Israël ter harte willen nemen. Anders brokkelt het allemaal af en is de gemeente in feite verscheurd.

En dat woord vanmorgen gaat over vertrouwen in God. En dat betekent voor het volk de weg gaan die de HEERE vraagt, met Hem en niet naar Egypte. Brengen we het altijd om op de HEERE te vertrouwen? In de zekerheid dat dat het beste is. Dat is bij de profeet een kritische vraag. Werpen we op ons leven echt op Hem met alles wat daar bij hoort ook het luisteren naar Zijn stem?

We lezen in vs. 15 een paar heel mooie woorden wat dat ons brengt. "Want zo zegt de Heere HEERE, de Heilige van Israël: "door terugkeer en rust zou u verlost worden, in stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn".

Dit zijn woorden om in te lijsten. Dit zijn woorden ter bemoediging in deze coronatijd. Het geeft u rust, het geeft u kracht als we op Hem vertrouwen.

Het geeft ons rust, dat we weten "k Stel mijn vertrouwen op de Heer mijn God, want in Zijn hand ligt heel mijn levenslot" Nogmaals natuurlijk ook serieus van de middelen van de medische wetenschap gebruikt maken en ons laten troosten die de hoop van een vaccin dat in de maak is ons biedt dat is geen tegenstelling maar ten diepste vertrouw ik mijn leven toe aan Hem.

En het geeft ook kracht om door te gaan in wat deze tijd met ons doet en van ons vraagt. In stilheid en vertrouwen ligt onze kracht.

En los van deze crisis, vertrouwen in God geeft je kracht om steeds weer je weg te kunnen vervolgen. Rust en kracht dat is wat Egypte niet biedt. Dat zou alleen maar nieuwe onrust geven. Als we onze zekerheid en veiligheid zoeken bij wat de wereld om ons heen ons allemaal biedt, vinden we nooit echt rust. Echte rust en kracht vinden we alleen bij God.

Maar u hebt niet gewild, zegt Jesaja dan weer.

Maar dan komt er een wending in dit hoofdstuk, een tweede deel in vs. 18 waar we lezen "En daarom wacht de HEERE, opdat Hij u genadig zal zijn".

De HEERE wacht. Al die tijd wacht de HEERE geduldig of het volk weer zich tot Hem zal wenden. Dat is wat, zo kan het zijn dat we God maar laten wachten. We zijn druk met van alles, we denken zelf wel uit hoe het kan en moet. We zijn mondige mensen. We zijn mensen van deze tijd die geacht worden op eigen benen te kunnen staan. En ondertussen wacht God geduldig. Wat een houding van God. Het doet denken aan de Vader uit de gelijkenis van de verloren zoon die maar blijft wachten.

Dàt is ook God, dàt is ook de Heilige van Israël. Hij geeft ons niet op. Nooit. Nog niet. Hij wacht om ons genadig te kunnen zijn. Terwijl wij *Hem* misschien wel hebben laten wachten. Hij zag dat aan met lede ogen. Want Hij weet als wij in nood zijn *Hij* kan helpen en niemand of niets anders en dat niet te mogen helpen van het volk. Dat is wat voor God. Ons te zien aanmodderen en niet te hulp mogen schieten omdat Hij niet te hulp wordt geróepen. Door terugkeer zou u verlost zijn (15).

Ja Hij ziet naar ons *met ontferming*, gereed om ons te helpen. En soms gebeurt, zak je door je voeten heen, lukt het even niet meer om je bestaan in eigen hand te houden en goede banen te leiden. Als je uitgedacht bent met jezelf, uitgeput aan mogelijkheden, als je toe bent aan rust en kracht, kom tot de HEERE die op ons wacht.

Welzalig zijn allen die Hem verwachten, slot vs. 18. Dat geldt voor iedereen, zoek nooit je leven in te vullen zonder Hem. Zoek nooit je levensgeluk zonder Hem te bereiken. Maar weet, met Hem kan ik het, kan ik leven en kan ik het leven aan.

Dat hoeft niet altijd makkelijk te zijn. Het is niet zo dat als het volk zich tot God wendt, het dus allemaal probleemloos verloopt. Want zo lezen we in vs. 20 "De HEERE zal u wel geven brood van benauwheid en water van verdrukking; maar uw leraar [HSV: leraren maar je kunt ook vertalen leraar] en dan wordt bedoeld God, zal Zich niet langer verbergen. Het is dus niet zo dat er geen problemen meer zijn maar God zal er bij zijn en dat is het belangrijkste.

Jesaja 30 gaat erover wie God voor ons is, welke rol we God toekennen in ons leven ook als het moeilijk is. We worden opgeroepen op Hem te vertrouwen. Ons door Hem te laten leiden en door Zijn Woord. En zo mogen we rustig en koersvast ons door de tijd heen bewegen, welke tijd ook.

En dan lezen we aan het slot van ons gedeelte dat we daarin gezegend worden. Zo spreekt bij voorbeeld vs. 23 over overvloedige opbrengst van het land.

Met God zijn we goed af en vinden we altijd weer een weg om te gaan voor onze voeten. Dat is de belofte. Als Hij er maar bij is, als Hij er maar bij mág zijn in ons leven. Als onze ogen en hart maar op Hem gericht zijn. Amen.